

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. Š.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Krčmou, advokátem se sídlem Střelecká 437, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2014, č. j. KUJI 73006/2014, OOSČ 881/2014 OOSC/2,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 5. 11. 2014, č. j. KUJI 73006/2014, OOSČ 881/2014 OOSC/2, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Vladimíra Krčmy, advokáta se sídlem Střelecká 437, Hradec Králové.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl podané odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, obecního živnostenského úřadu ze dne 31. 7. 2014, č. j. MMJ/OŽÚ/601/2014/19, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle §58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích, v znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o obcích“). Deliktu se dopustil tím, že dne 9. 1. 2014 kolem 10:00 hodin podomním prodejem ve vchodu panelových domů v ulici Polní 8 – 14 v Jihlavě prokazatelně osobně nabízel bez předchozí objednávky obyvatelům domu změnu dodavatelů energií ve prospěch společnosti RWE, čímž porušil čl. 9 Nařízení statutárního města Jihlavy č. 4/2013, tržního

řádu, za což mu byla uložena podle § 58 odst. 4 a § 102 odst. 2 písm. k) zákona o obcích pokuta ve výši 10 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Stručné shrnutí obsahu žaloby

[2] Žalobou ze dne 29. 12. 2014 podanou dne 5. 1. 2015 u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Nejprve shrnul průběh správního řízení, uvedl, že správní orgán prvního stupně poprvé ve věci rozhodl 25. 3. 2014, které žalovaný na základě jeho odvolání zrušil zejména z důvodu nepřezkoumatelnosti výrokové části rozhodnutí. Před vydáním druhého rozhodnutí správní orgán prvního stupně opět neprovedl žádné dokazování a vydal nové rozhodnutí, ve kterém doplnil datum údajného skutku a přibližné místo údajné nabídky změny dodavatelů energií, ale opět bez určení konkrétních osob a přesného popisu skutku. Žalobce podal tedy další odvolání, kterému žalovaný nevyhověl a vydal napadené rozhodnutí.

[3] Dle žalobce je rozhodnutí žalovaného nezákonné. Skutek nebyl popsán, aby byl dostatečně určitý, konkrétní a nezaměnitelný, skutkový stav nebyl správním orgánem prvního stupně řádně zjištěn, neboť správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu městské policie Jihlava. Došlo k porušení zásady materiální pravdy, zásady vyhledávací a vyšetřovací.

[4] Správní spis neobsahuje nic kromě nedoloženého tvrzení městské policie o sdělení svědků. Ohledně zjišťování skutkového stavu žalobce odkázal na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2012, č.j. 4 Ads 177/2011-127. Dále uvedl, že správní orgán nesprávně uložil pokutu podle § 58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, neboť toto ustanovení se podle § 102 odst. 2 písm. k) zákona o obcích vztahuje na záležitosti v samostatné působnosti obce, což není daný případ, kdy tržní řád je obec oprávněna vydat jako nařízení v přenesené působnosti podle § 18 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenského zákona. Poukázal na to, že tržní řád, který zakázal podomní prodej veškerého zboží a služeb na celém území obce, jde nad rámec zmocnění v uvedeném § 18 odst. 2 živnostenského zákona. Nabízení služeb mimo prostory obvyklé k podnikání nezakazuje občanský zákoník ani energetický zákon. Dotaz, zda mají občané zájem o výhodnější podmínky dodávky energií, není nelegální činnost.

[5] Další žalobní námitku vztáhl žalobce k otázce přezkoumatelnosti výše pokuty, když z odůvodnění rozhodnutí není zřejmá žádná úvaha o přiměřenosti uložené sankce pokud jde o majetkové poměry žalobce, společenskou škodlivost a jak intenzivně žalobce zasáhl proti hodnotám chráněným tržním řádem.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[6] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že tytéž námitky jako v řízení před soudem žalobce uplatnil již v odvolání a žalovaný se s nimi ve svém rozhodnutí vypořádal. Skutek byl ve výroku popsán v souladu s požadavky stanovenými judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2016-73.

[7] Správní orgán prvního stupně nepochybil při zjišťování skutkového stavu věci, bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, které bylo dostatečně

zjištěno na místě zasahující hlídkou Městské policie Jihlava. Žalobce v průběhu řízení své protiprávní jednání nepopíral.

[8] Pokud žalobce uvedl, že provedení dokazování je povinností správního orgánu, bez ohledu na aktivitu účastníka, žalovaný upozornil, že žalobce byl opakovaně vyzván k vyjádření k podkladům, mohl skutkový stav zpochybnit a navrhnout provedení dalších důkazů, což neučinil. Při pasivitě žalobce, který nijak nevyvracel skutková zjištění, správní orgán vycházel ze shromážděných podkladů. Odpovědnost za správní delikt je založena na objektivním principu.

[9] Pokud jde o použitelnost úředních záznamů jako důkazu v řízení o správním deliktu, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, z něhož vyplývá pro správní orgán povinnost zajistit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností o spáchání deliktu. O skutku žalobce žádné pochybnosti nevystaly.

IV. Replika žalobce

[10] Žalobce v replice setrval na svém stanovisku, uvedeném v žalobě. Poukázal na nedostatečný popis skutku a zjištění skutkového stavu, zdůraznil porušení základních zásad správního řízení žalovaným i správním orgánem prvního stupně. Tvrzení žalovaného, že žalobce neučinil důkazní návrhy, svědčí o nepochopení zásady vyšetřovací. Správní orgány obou stupňů porušily práva žalobce na spravedlivý proces, napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení, které trpělo vadami a postup správního orgánu nebyl v souladu s právními předpisy. Dále žalobce opětovně poukázal na nepřezkoumatelnost výše pokuty, zcela chybí úvaha o její výši, nebyly zkoumány majetkové poměry žalobce a přiměřenost sankce.

VI. Posouzení věci soudem

[11] Krajský soud v Brně poté, kdy zjistil, že žaloba byla podána včas podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou podle § 65 odst. 1 s.ř.s., a že je přípustná podle § 65, 68 a 70 s.ř.s., přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná.**

[12] Napadené rozhodnutí přezkoumal podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť shledal, že jsou zde dány důvody zrušení rozhodnutí pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm.c) s.ř.s.

[13] Z obsahu správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynulo, že Magistrát města Jihlavy, obecní živnostenský úřad, uznal žalobce rozhodnutím ze dne 31. 7. 2014, č.j. MMJ/OŽÚ/601/2014/19, vinným z porušení povinnosti vyplývající z čl. 9 Nařízení statutárního města Jihlavy č. 4/2013, tržního řádu, za což mu byla uložena podle § 58 odst. 4 a § 102 odst. 2 písm. k) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, pokuta ve výši 10 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Správního deliktu se měl dopustit tím, že dne 9. 1. 2014 kolem 10:00 hodin podomním prodejem v prostorách domu na adrese Polní

8-14, Jihlava prokazatelně osobně nabízel obyvatelům domu služby společnosti RWE bez předchozí objednávky, ač podle čl. 9 tržního řádu je podomní prodej na území statutárního města Jihlava zakázán. Podkladem pro vydání rozhodnutí bylo oznámení Městské policie Jihlava s úředním záznamem „o řešení oznámení občana“. Odvolání žalobce Krajský úřad kraje Vysočina rozhodnutím, které bylo napadeno žalobou a které je označeno výše. ze dne 5. 11. 2014, č.j.

[14] Nejprve je zapotřebí předeslat, že Krajský soud v Brně ve skutkově i právně obdobné věci rozhodl již v řízeních vedených pod sp.zn. 31A 71/2014 a 31A 96/2014 rozsudky ze dne 23. 6. 2016, č.j. 31A 71/2014- a ze dne , č.j. 31A 96/2014, a na závěrech zde učiněných nemá důvod nic měnit. Rozhodnutí je známo žalovanému i právnímu zástupci žalobců vystupujícím ve všech uvedených věcech, v nichž byly uplatněny obsahově obdobné argumenty žalobci a žalovaným. S odkazem na přesvědčenost o správnosti závěrů v uvedených rozsudcích a rovněž s ohledem na zásadu legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodnutí soud proto přejímá vyslovené závěry i pro danou přezkoumávanou věc. Se senátem 31A se senát 29A neztotožnil pouze pokud se týká nutnosti zrušit rozhodnutí i správního orgánu 1. stupně.

[15] Námitku žalobce týkající se překročení zákonného zmocnění při vydání Nařízení statutárního města Jihlavy č. 4/2013, tržního řádu, pokládá soud za nedůvodnou. Podle § 18 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání obec může v přenesené působnosti vydat tržní řád formou nařízení obce. Pro nabídku, prodej zboží (dále jen "prodej") a poskytování služeb mimo provozovnu určenou k tomuto účelu kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního zákona tržní řád vymezí: a) místa pro prodej a poskytování služeb, jimiž jsou zejména tržnice a tržiště (dále jen "tržiště"), a jejich rozdělení (např. podle druhu prodávaného zboží nebo poskytované služby), b) stanovení kapacity a přiměřené vybavenosti tržišť, c) dobu prodeje zboží a poskytování služeb na tržišti, d) pravidla pro udržování čistoty a bezpečnosti na tržišti, e) pravidla, která musí dodržet provozovatel tržiště k zajištění jeho řádného provozu. Tržní řád se s výjimkou odstavce 1 písm. a), b) a c) vztahuje i na prodej zboží a poskytování služeb na tržištích majících charakter stavby podle zvláštního zákona. Obec může nařízením obce vydaným podle odstavce 1 stanovit, že se toto nařízení obce nevztahuje na některé druhy prodeje zboží a poskytování služeb prováděné mimo provozovnu, a stanovit, že některé druhy prodeje zboží nebo poskytování služeb prováděné mimo provozovnu v obci nebo její části jsou zakázány.

[16] Soud přihlédl k tomu, že skutkově obdobným případem se zabýval Ústavní soud ČR v nálezu ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 6/15, když posuzoval, zda obec Vojkovice vydáním tržního řádu, konkrétně čl. III: „*na celém území Obce Vojkovice se zakazuje provádět mimo provozovnu podomní a pochůzkový prodej zboží včetně jeho pouhého nabízení a poskytování služeb podomní nebo pochůzkovou formou. Podomním prodejem zboží a nabídkou služeb se pro účely tohoto nařízení rozumí takový prodej a nabídka služeb, kdy je bez předchozí objednávky dům od domu nabízeno a prodáváno zboží či služby včetně služeb finančních a obdobných, uživatelům v objektech určených k bydlení. Pochůzkovým prodejem zboží a nabídkou služeb se pro účely této vyhlášky rozumí takový prodej zboží a nabídka služeb s použitím přenosného nebo neseného zařízení (ze zavazadel, závěsných pultů, konstrukcí a podobně) nebo přímo z ruky,*“ dostala svým ústavním povinností. Ústavní soud ČR takto formulovaný článek tržního řádu posoudil jako ústavně konformní a nevybočující ze zmocnění v § 18 odst. 3 živnostenského zákona: „*K obsahu čl. III. napadeného nařízení uvedl*

Ústavní soud s odkazem na předchozí judikaturu, že vydávání tržního řádu má sloužit a přispívat především ke kultuře provozování specifické formy podnikatelské činnosti, kterou podomní a pochůzkový prodej je, k zajištění veřejného pořádku v obci, jakož i k zohlednění vhodnosti, názoru občanů, místní tradice, zvyků či estetiky. Při tomto druhu prodeje může prodávající své potenciální zákazníky oslovovat nejen z určitého místa, kde činnost vykonává, nýbrž kdekoliv na veřejném prostranství (může je osobně vyhledávat), s čímž je přirozeně spojena vyšší míra zásahu do jejich soukromé sféry. Ačkoliv totiž tito nemusí na oslovení nebo nabídku nijak reagovat, je zřejmé, že se mohou opakovaně dostávat do situací, kdy se nebudou moci komunikaci s prodávajícím vyhnout nebo budou stavěni do pozice, kdy musí sami zdůvodňovat, z jakého důvodu nemají o nabízené zboží nebo služby zájem (srov. nálezk Pl. ÚS 57/13, bod 25).“

[17] Z uvedeného je zřejmé, že právě za účelem regulace takovýchto forem nabízení a prodeje zboží a služeb, představující zvýšený zásah do soukromé sféry občanů obcí, jsou obce zmocněny ustanovením § 18 odst. 3 živnostenského zákona určité druhy nabízení a prodeje zboží a služeb na území obce zakázat. Ustanovení § 18 živnostenského zákona přitom představuje Listinou předvídané zákonné omezení práva podnikat podle čl. 26 odst. 2. Zákazem pochůzkového a podomního prodeje, tedy jedné z forem nabízení a prodeje zboží a služeb, přitom nedochází k vyprázdnění tohoto práva, neboť tato forma může být stále provozována jinými způsoby, jako např. stánkovým prodejem (srov. nálezk sp. zn. Pl. ÚS 57/13, body 25-27). Ústavní soud proto konstatoval, že obec při zakotvení zákazu této formy prodeje nesledovala nelegitimní a zákonem neaprobované cíle a nedopustila se tak zneužití pravomoci. Ústavní soud ze stejných důvodů neshledal zákaz pochůzkového a podomního prodeje zjevně nerozumným, a tedy svévolným.

[18] Čl. 2 písm. i) nařízení č. 4/2013, tržní řád stanoví, že podomní prodej je nabídka, prodej zboží a poskytování služeb provozovaný mimo veřejně přístupná místa obcházením jednotlivých domů a bytů bez předchozí objednávky. Podle čl. 9 tržního řádu podomní prodej na území celého statutárního města Jihlavy se zakazuje.

[19] Krajský soud v Brně s ohledem na výše uvedené námitku žalobce o překročení zákonného zmocnění žalovaným shledal nedůvodnou. Článek zakazující podomní prodej veškerých zboží a služeb na celém území města Jihlavy shledal souladným s § 18 odst. 3 živnostenského zákona čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce byl povinen řídit se nařízením statutárního města Jihlavy a bez předchozí objednávky neobcházet byty a domy s nabídkou určitých služeb, a to bez ohledu na fakt, že jiné právní předpisy, ať už občanský zákoník nebo energetický zákon, v obecné rovině tuto formu podnikání nevylučují.

[20] Důvodné však shledal soud v přezkoumávané věci námitky vztahující se k porušení zásady materiální pravdy a zásady vyšetřovací a dalších souvisejících zásad správního řízení. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s.ř.“) nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Podle § 50 odst. 3 s.ř. správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

[21] K výkladu citovaných ustanovení v souvislosti s projednávaným případem považuje Krajský soud v Brně za vhodné citovat z odůvodnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68: „*V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní. Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třebaš i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal. Jiná je ovšem situace v případě tzv. aktivní obhajoby. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku přece postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud ovšem obviněný netvrdí nic jiného, než co zjistily příslušné orgány na místě samém (v posuzovaném případě hlídka Policie ČR), správní orgán má důvod vycházet z obvyklých dějových a časových posloupností případů tohoto druhu. Nezpochybní-li řidič, u něhož je na základě podezření pojatého z jiných skutkových okolností (např. silný zápach po alkoholu z úst, rozšířené zornice očí), následnou (opakovaně provedenou) dechovou zkouškou naměřena vyšší hladina alkoholu v krvi, a které pak odpovídají i jeho tvrzení o množství a době předchozího požívání alkoholu, tato fakta, není povinností zasahujících orgánů „domýšlet“ za něj skutková jiná tvrzení a opatřovat ještě další a vzhledem k objasněnému skutkovému stavu nadbytečné důkazy.“*

[22] Jakkoli by bylo možné přisvědčit faktu, že žalobce byl v řízení pasivní, neměly správní orgány zcela rezignovat v otázce náležitého zjištění skutkového stavu, když je předpokladem pro správnou aplikaci hmotného práva náležitý procesní postup správního orgánu, v němž jsou vyhledány, opatřeny, provedeny a zhodnoceny potřebné důkazy ústící do správných a úplných skutkových zjištění a dokazování mělo být zásadně zaměřeno na znaky skutkové podstaty vytýkaného správního deliktu.

[23] Postup městské policie, která učinila nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání správního deliktu, na místě zjistila použitelné důkazní prostředky nezbytné pro pozdější dokazování před správním orgánem a sepsala o tom úřední záznam, byl naprosto v souladu s principem součinnosti a ustanovením § 58 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění. Iniciativa během správního řízení o správním deliktu vymezeném v oznámení ze dne 9. 1. 2014 měla být na Magistrátu města Jihlavy, obecním živnostenském úřadě. Úřední záznam s oznámením o přestupku, jak důvodně namítá žalobce, slouží pro zaměření dalšího dokazování a je pouze pomůckou pro správní orgán při úvaze, které důkazní prostředky využije a v jakém pořadí důkazy provede. Správní orgán měl s ohledem na podstatu projednávané věci provést výslechy osob uvedených v záznamu městské policie, přičemž vyloženě se nabízelo minimálně vyslechnout oznamovatele

správního deliktu, případně též zasahující městské policisty či obyvatele domu označené městskou policií jako „svědkové události“. Informace získané z těchto výpovědí mohly sloužit nejen k porovnání s údaji získanými výsledkem samotného žalobce (byť ten by byl oprávněn svou výpověď odepřít podle § 60 odst. 1 přestupkového zákona), ale zejména k náležitému zjištění a objasnění skutkové podstaty vymezeného deliktu. Na tyto své povinnosti správní orgány obou stupňů (neboť odvolací orgán měl podle § 89 odst. 2 s.ř. zjistit procesní vady, jichž se dopustil správní orgán prvního stupně) naprosto rezignovaly a zásadu vyšetřovací, která je zásadní pro správní trestání, otočily v zásadu projednací, tedy v povinnost účastníka tvrdit a dokazovat.

VI. Závěr a náklady řízení

[24] Z uvedeného plyne, že správní orgány obou stupňů se dopustily závažných procesních vad, když v podstatě neprovedly žádné dokazování, což žalobce důvodně vytýká. Při zjištění takové procesní vady soudu nezbylo než postupovat podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Jak je již výše uvedeno, senát 29A na rozdíl od senátu 31A nepokládal za nezbytné zrušit i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný sám zváží, zda je schopen vytýkané vady napravit, nebo zda přistoupí ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[25] Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. byla věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s., je správní orgán vázán právními závěry soudu.

[26] Pro úplnost nutno uvést, že po tomto zjištění procesních vad se soud pro zjevnou bezpředmětnost a nadbytečnost nezabýval již věcně dalšími žalobními námitkami, neboť by to nemělo žádného praktického významu.

[27] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšnému žalobci přiznal náhradu odměny jeho právního zástupce za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, podání repliky podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve výši 3.100 Kč za jeden úkon podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu a třikrát náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 1 a odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon, náhradu za daň z přidané hodnoty z uvedených částek o sazbě 21 %, tj. 2.142 Kč, a náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, celkem 15.342 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. ledna 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu